

det til den højtærede Minister, at jeg ønskede at nævne Sagen i min Tale, og da forstod jeg af den højtærede Ministers Udtalelse, at der var ydet Erstatning 1 Aar efter det afgørende Tidspunkt af det Annum, man har, og ikke paa særlig Bevilling. Jeg vil sige her overfor, at naar først Rigsdagen har taget det Standpunkt, at der i et bestemt Øjemed ikke kan anvendes Beløb af Samfundets Midler, gælder det selvfølgelig alle Samfundets Midler, ogsaa dem, der er stillet til Raadighed for en eller anden Institution, der virker i Samfundets Øjemed. Det kan ikke være afgørende, at det ikke har været nødvendigt dertil at kræve en særlig Bevilling.

Jeg udtalte ved samme Lejlighed en Henstilling til den daværende Minister, nemlig at det i Fremtiden maatte blive saadan med disse Nævns Virksomhed, at man ikke bandt Bevillingsmyndigheden, inden man vidste, hvorledes Rigsdagen stillede sig overfor Erhvervelsen af den paagældende Ejendom, eller hvad det nu var, Spørgsmaalet drejede sig om. Den daværende Minister udtalte sin Tvivl om, hvorvidt det var muligt at faa denne Henstilling fulgt. Jeg vil gerne gentage denne Henstilling, og jeg vil sige overfor det høje Tings Medlemmer og overfor den højtærede Minister, at hvis Loven er affattet paa en saadan Maade, at man ikke, naar man træffer Aftale om Fredningen, — det være sig Fredning af en Bygning af arkitektoniske eller historiske Grunde, eller det være sig Fredning af Landstrækninger, Naturfredning o. s. v. — mener at behøve at tage det Hensyn, man skylder Bevillingsmyndigheden, hvis de paagældende Nævn efter Lovens Affattelse mener ved deres Aftaler med de paagældende Ejere eller Besiddere at kunne undlade at tage det Forbehold, at Aftalen først er gyldig i det Øjeblik, Bevillingen gives, — jeg tænker naturligvis paa saadanne Tilfælde, hvor der er Tale om større Summer end den, de har Dispositionsret over efter Lovens Bestemmelse — i saa Fald maa vedkommende Bestemmelser i Loven forandres; thi det kan vi ikke have.

Naar jeg udtaler det saa udførligt her, staar det i Forbindelse med den næste Sag, jeg ønsker at fremdrage. Der findes paa Finansloven paa Justitsministeriets Budget Forslag om en Bevilling til Erstatning til Godsejer Scavenius, Klintholm, for Fredning af et Areal ved Møns Klint. Dette Forslag har efter min Opfattelse en ejendommelig Historie. Naar Forslaget gaar ud paa, at Godsejeren —

foruden den Erstatning, der skal ydes ham, dels af Staten, dels af Amtet, hvad jeg paa et senere Tidspunkt kommer til at omtale — skal have Renter af Erstatningssummen 150 000 Kr. fra 6. Juli 1921, maa jeg vel gaa ud fra, at man har truffet denne Overenskomst paa en saadan Maade, at Fredningen skulde begynde at løbe fra 6. Juli. Det er imidlertid efter min Mening et Forhold, som Rigsdagen ikke kan være tjent med at opretholde; thi sæt nu, at Rigsdagen kom til Erkendelse af, at den trufne Ordning var alt for dyr for Staten i Forhold til det, der blev opnaaet, og vilde omstøde den, ligger det som en Hindring, at Overfredningsnævnet paa Forhaand har godkendt en Ordning, hvorefter der er tildelt den anførte Erstatning, og hvorefter der skal ydes Rente af et saa stort Beløb fra den nævnte Dato, saa at paagældende maaske har faaet et kontraktmæssigt Krav.

Jeg vil gerne til ærede Medlemmers Forstaaelse henvise til, hvorledes Naturfredningslovens Bestemmelser er paa visse Omraader. I Henhold til § 2 i Lov om Naturfredning af 8. Maj 1917 skal der i hvert Amtsraadskreds oprettes et Fredningsnævn af følgende Sammensætning: „I samtlige Amtsraadskredse: som Formand den af Kredsens ordinære Dommere i borgerlige Sager, som dertil beskikkes af Justitsministeren, samt et Medlem valgt af Amtsraadet og et Medlem valgt af den Kommunalbestyrelse, paa hvis Omraade det Sted ligger, som Sagen angaar“. Dernæst hedder det i § 3: „Der oprettes et for hele Landet fælles Overfredningsnævn, bestaaende af en af Justitsministeriet udnævnt Formand, to af Folketinget og to af Landstinget valgte Medlemmer samt to af Højesteret blandt Rettens Assessorer valgte Medlemmer“. Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til den overordentlig fine Domstol, man i § 3 har skabt ved den Sammensætning, man har givet Overfredningsnævnet; man maatte have Grund til at gaa ud fra, at alle i vort Land var i Stand til at nære Tillid til denne Institution, og at man med Tryghed kunde bøje sig for dens Afgørelser. Men vi ser, at det er gaaet ganske anderledes i dette særlige Tilfælde. Det plejer at være saadan, at naar der findes en Bevilling paa Finanslovsforslaget, der vedrører ens Valgkreds, er paagældende Rigsdagsmand taknemmelig derfor. Selve Formaalet, at faa fredet et vist Areal af Møns Klint og faa bevaret den ejendommelige storslaaede Naturskønhed,